

засобами відповідного рівня: алітерація, асонанс, анафора, апокопа, оноματοпи та ін. Найбільш дієвим виразним фонетичним засобом є алітерація, яка полягає в повторенні приголосних звуків на початку слів або наголошених складів. Застосування цього прийому в піснях для дітей обумовлено історичним розвитком давньоанглійської поезії, на першому місці в якій виступала саме алітерація, лише пізніше витіснена на другий план у зв'язку з розвитком віршованій техніки (появою рими тощо) [1, с. 282-283].

Отже, тексти дитячих пісень відображають і формують дитячу картину світу, специфічними складовими якої є категоризація навколишнього світу за допомогою бінарних опозицій, алогізму, гіперболізації, анімізму. Основна властивість дитячої картини світу полягає в елементарності відображених в ній об'єктів, добре відомих дитині з досвіду її практичної взаємодії з навколишнім світом.

Література

1. Арнольд И. В. Стилистика. Современный английский язык : учебник для вузов / И. В. Арнольд. – 4-е изд., испр. и доп. – М. : Флинта : Наука, 2002. – 384 с.
2. Петренко О. А. Этнический менталитет и язык фольклора / О. А. Петренко. – Курск : Изд-во КГПУ, 2016. – 118 с.
3. The Mother Goose Rhymes [Electronic Resource]. – Available from: www-personal.umich.edu/~pfa/dreamhouse/nursery/rhymes.htm/.
4. The Oxford Dictionary of Nursery Rhymes/Edited by Opie I. and P. – London: Oxford University Press, 1997. – 467 p.

Войтовська Ю. О., Рудник Т. М.

*Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова
(Київ, Україна)*

ОСНОВНІ ЕТАПИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕПІТЕТА

Вивчення епітетів завжди привертало увагу лінгвістів. Дослідженням стилістичних особливостей епітета займалися такі вітчизняні вчені, як О. М. Веселовський, В. М. Жирмунський, та зарубіжні, як І. Р. Гальперін,

О. Поп. Проте на сучасному етапі вивчення епітета існує ще безліч невіршених питань, одне з них – це різна інтерпретація поняття. Це зумовлено тим, що воно є досить складним та багатовимірним, чим і пояснюється актуальність нашого дослідження. Метою даної статті є аналіз основних етапів розвитку поняття епітета. Досягнення поставленої мети передбачає розв'язання таких завдань: проаналізувати джерела появи епітета, розглянути основні підходи до вивчення епітета. Спираючись на історію вивчення епітетів, можна сказати, що було встановлено два види тлумачення цього поняття: у широкому та вузькому планах, так як вчені досі не можуть дійти до загального сприйняття та розуміння цього концепту.

У широкому сенсі епітет – це означення, один із стилістичних прийомів поезики, що підсилює думку, образність предмета. Завдяки тропу відбувається виділення певної особливості предмета, будь то усталеної чи логічної, якою лінгвісти користуються давно, або авторської, оригінальної, що має елемент новизни. У вузькому розумінні епітет – це лише художньо-образний елемент, який зосереджується на індивідуальній манері автора, незвичності, неповторності певної риси. В. М. Жирмунський зазначає, що «межа між цими двома інтерпретаціями епітета є досить умовною і її можна визначити лише на окремих прикладах, порівнюючи поезику різних текстів» [3, с. 357]. Лінгвісти підкреслюють, що така подвійність визначення терміну «епітет» не є випадковою в сучасній стилістиці, оскільки вона визначає різнопланову зміну вживання лексеми, пов'язану з розвитком поезики та її стилю у XVIII – XIX століттях. На початку XVIII століття науковці вживали термін «епітет» як поетичну особливість, яка не втілює у собі новизну. Згодом лінгвісти стали використовувати термін «епітет, який прикрашає», іншими словами, художньо-образний, індивідуальний та авторський.

Дослідники англійської літератури XVII – XVIII століть трактували термін «епітет» як поетичну особливість, враховуючи, що в його вузькому значенні в поезії того часу існував усталений перелік традиційних, канонізованих, ідеальних рис для опису конкретних предметів. Саме А. Поп

наголошував на використанні традиційних фразеологічних кліше, які можуть точно описати об'єкт [3, с. 360]. Інтенсивний період вивчення епітета в англійській філології припадає на кінець ХІХ – початок ХХ століть. І. Р. Гальперін визначає епітет як «експресивний засіб, який ґрунтується на якості та особливостях акценту описуваного явища, що формується у вигляді атрибутивних слів чи фраз» [2, с.138]. Лінгвіст також підкреслює індивідуалізуючу роль епітета, і ця думка була досить поширеною. Однак, як зазначає О. М. Веселовський, «епітети холонуть, як давно похололи гіперболи» [1, с. 75]. Це підтверджує думку про те, що кожен епітет проходить три етапи свого розвитку: від народження (як образний, оригінальний засіб), кульмінації (інтенсивне вивчення, інтерпретація, розкриття особливостей) до регресу (перевтілення на «потворний», постійний, усталений епітет).

Висновки. Таким чином, існування двох різних точок зору щодо статусу епітета пояснюється складністю самої природи цього тропу. На основі аналізу досліджень вчених щодо поняття епітета, можна зробити висновок, що він є основним стилістичним засобом, а саме тропом, який вказує на ознаку чи якість предмета або явища, його характеристику, пряме відношення автора та експресивно-емоційне забарвлення в тексті; епітет втілює певний художній образ і насичує його настрій, задуманий автором твору. Перспектива подальшого дослідження передбачає аналіз принципів класифікації епітетів а також дослідження особливостей епітетів в англійському художньому дискурсі.

Література

1. Веселовский А. Н. Из истории эпитета // Историческая поэтика / А. Н. Веселовский. – Москва: Высшая школа, 1989. – С. 59 –75.
2. Гальперин И. Р. Информативность единиц языка / И. Р. Гальперин. – Москва: Наука, 1974. – 279 с.
3. Жирмунский В. М. К вопросу об эпитете / В. М. Жимулинский // Теория литературы. Поэтика. Стилистика. – Львов, 1977. – С. 355 – 360.